

01/07/2020

Imádtam jó koktélparkta és a milánói Scálába járni
Glamour | Kiss Annamária

Kacziba Andi – aki modellből művész és menedzser lett – élete izgalmas, fordulatoss, jó példája annak, hogy nem érdemes a babérjainkon ülni, időnként bátran fejest kell ugrani az ismeretlenbe, fejlődésünk és boldogságunk érdekében.

Andi a kilencvenes évek közepén egy olasz modellügynökség hívására Milánóba költözött. Ma már ugyanott a képzőművészet tölti ki mindennapjait. Számos kiállításon vett részt textilalkotásaival – a hazai közönség is láthatta munkáit –, maga is szervez tárlatokat, és igyekszik támogatni a fiatalabb képzőművészeket. Kíváncsiak voltunk, milyen kihívásokkal kellett megküzdenie, míg modellből művész és menedzser lett.

Kate Moss-szal egy időben kezdted a modellkedést, szerintem hasonlítotok is. Téged is az utcán fedeztek fel?

Érettségi előtt álltam, mikor egy barátnőmmel jelentkezünk a Look of the Year '92-es válogatására, és végül a döntőbe jutottam. Budapesten művészeti menedzsernek tanultam, mellette modellügynökségen dolgoztam mint menedzser, aztán egy barátnőmmel modellügynökséget nyitottunk. Elsőként közvetítettünk modelleket Európán kívülre, és mi szerveztük a Queen of Hungary szépségversenyt. Életem egyik meghatározó utazása '96-ban volt; egy majdnem két hónapos kínai bemutatósorozat. Mire hazaértem, a négyéves párkapcsolatom befuccsolt. A barátomnak meggyőződése volt, hogy kiköpött Kate Moss vagyok, de kiderült, az utánam jövő lánynak is ezt mondta – úgyhogy Moss nem lett a kedvencem.

Mi vitt rá, hogy másik országba költözz?

Ahogy hazatértem Kínából, ugyanazon a héten elfogadtam egy milánói ügynökség pár hónapos meghívását. Kint kaptam egy térképet, azzal jártam egész nap a válogatásokra, délutánként bementem az ügynökségre, hogy a bookerem beírja határidőnaplómba a másnapi castingokat. Annyit kért, hogy mindig mosolyogjak, és ha bármit kérdeznek, mondjam, hogy „jesz”. Pár nap és néhány jesz után munkát kaptam egy Fendi bemutatón. Attól kezdve folyamatosan dolgoztam és utaztam a világban, és végül Milánóban ragadtam.

Ha a modellkarriered felfelé ívelt, miért váltottál szakmát?

Imádtam jó koktélparktra és a milánói Scálába járni, így könnyen beilleszkedtem a város kulturális életébe. Vendégségben egy nálam jóval fiatalabb fiú büszkén mutatta családja festménygyűjteményét, többek közt három hihetetlen festményt Caravaggio tanítványaitól. Elgondolkodtam az élet és talanságán: gyerekkoromtól művészettörténetet tanulok könyvekből, mégis a fiú többet tud Caravaggióról, mert műtárgyak között nőhetett fel. Rájöttem, hogy én is ilyen közegben szeretnék élni. Újra tanulni kezdtem. Harmincévesen jött el a váltás, akkor kértek fel egy privát rendezvény megszervezésére a Hotel Principe di Savoia-ban, ahol tíz rézmetszetet állítottunk ki Picassótól. Amikor az eseményre érkező spanyol művészeti szakértő meghívott ebédelni, bátortalanul megmutattam néhány kisebb textilmunkámat. Biztatott, hogy folytassam az alkotást, kísérletezzek tovább, mert lát bennem lehetőséget.

Alkotásaid erősen feminin jellegűek. Honnan merítesz inspirációt?

Hosszú évekig dolgoztam és laktam nőekkel, megismertem történetüket, megfigyeltem őket. Ezek és a személyes tapasztalatok hatására kezdtem érdeklődni a különböző női életszakaszban bekövetkező fizikai és pszichés változások iránt, beleértve a társadalmi vonatkozást. Textil és polaroid munkáimmal sajátos módon próbálom megközelíteni az identitás, öregedés, gyermektelenség, erőszak, emlékezet és anorexia témáját. Mindig is csodáltam a karakteres és bátor nőket. Amikor lehetőséget kaptam, hogy Carol Ramával kiállíthassak, madarat lehetett volna velem fogatni!

Mi a célod a művészettel?

Gyerekkoromban felnéztünk az idősekre, ráncaik élettapasztalatról, bölcsességről árulkodtak. A mai társadalom nem tolerálja az öregséget, sem annak jeleit. Fáradhatatlanul keressük az örök fiatalság titkát, hogy versenyben maradhassunk, és ne legyünk kítaszítottak. Arra gondoltam, ha életkorom növekedésével társadalmunkban az értékemet folyamatosan vesztetem, akkor ezt a folyamatot megfordíthatom: ha ráncaimat arannyal töltöm fel, az idő múlásával értékem növekedni fog. Az arcomon lévő ráncokat aranypigment és speciális ragasztó keverékéből álló „arannyal” töltöttem fel injekciós tű használatával. Kiemeltem és új értéket adtam ráncos önmagamnak, és a korunkra jellemző szelfiláz hatására egy polaroidsorozattal örökítettem meg. A polaroid kizárja az utómunkát. Ez részemről kritika, lázadás a mai nőkre nehezedő társadalmi elvárásokkal szemben.